

Arrest

nr. 197 642 van 10 januari 2018
in de zaak RvV X VIII

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 26 juni 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 september 2014 met referentienummer 44875.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 18 januari 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 22 mei 2014 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.01.2013 werd ingediend en op datum van 21.01.2014 werd aangevuld door :

[...]

en minderjarige kinderen

[...]

Nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 22.02.2010, deze asielaanvraag werd afgesloten op 11.08.2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure – namelijk 1 jaar, 5 maand en 20 dagen – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen dienden op 25.06.2010 ook een aanvraag in op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980. Dit verzoek werd ontvankelijk verklaard op 06.10.2010 en er werden instructies gegeven aan de gemeente om betrokkenen in het bezit te stellen van een Attest van Immatriculatie (A.I.) model A, in afwachting van een beslissing ten gronde. Op 15.06.2011 werd desbetreffende aanvraag ongegrond verklaard en op 18.10.2011 aan betrokkenen betekend. Zij dienden op 07.09.2011 opnieuw een aanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Deze aanvraag werd op 12.12.2011 ontvankelijk verklaard, maar werd vervolgens op 29.11.2013 als ongegrond afgesloten en aan betrokkenen betekend op 04.12.2013. Er werden instructies gegeven aan de gemeente om het attest van immatriculatie in te trekken waardoor het regelmatig verblijf van betrokkenen afliep. Betrokkenen dienden te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard werd en in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag of van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Betrokkene wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de procedures en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De bewering dat de verplichting om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen niet proportioneel zou zijn met het doel, kan bijgevolg niet weerhouden worden.

Wat betreft de opmerking dat langdurig wettig aanwezige asielzoekers en ook andere situaties werden geregulariseerd, wat impliciet de erkenning van het bestaan van buitengewone omstandigheden zou inhouden en dat anderzijds in gelijkaardige gevallen de lat veel hoger zou gelegd worden, zonder enige verklaring, dient te worden opgemerkt dat elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht. Indien betrokkenen van mening zijn dat hun situatie overeenkomt met andere dossiers, waar een positieve beslissing werd genomen, dan is het aan hen om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat deze vergelijkbaar zou zijn. (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat

de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt.

Het feit dat betrokkenen sinds 2010 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlandse les en een inburgeringscursus hebben gevolgd, werkbereid zijn, zich aan hun afspraken behouden, gekend zijn in de buurt, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen, attesten en een aanwervingsbelofte voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen van integratie hebben immers betrekking op de gegrondheid en worden in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De opmerking dat een terugkeer zou inhouden dat zij alle referentiepunten in België dienen op te zeggen den aldus de elementen die samenhangen met de grond van de aanvraag, tenietdoen, kan niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid. De terugkeer naar het land van herkomst houdt enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied in. Zoals opgemerkt kunnen de elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De bewering dat zij intussen het centrum van hun belangen hier in België hebben opgebouwd en het beroep dat zij hierbij doen op het artikel 8 EVRM, kan niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden. Het beroep op artikel 8 EVRM is hier niet van toepassing, aangezien de verplichting om terug te keren voor gans het gezin geldt. Trouwens dient te worden opgemerkt dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezin- of privéleven. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen verwijzen naar de ministeriële omzendbrief van 19 februari van 2003 en stellen dat de elementen van integratie op zich geen buitengewone omstandigheden vormen, maar dat zij wel als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden beschouwd als deze terug te vinden zijn met andere elementen. De advocaat van betrokkenen stelt dat er in hoofde van betrokkenen een combinatie van elementen is, namelijk de duur van hun verblijf, hun kennis van het Nederlands, hun integratie. Dit zijn echter elementen van integratie, die op zich geen buitengewone omstandigheden vormen.

Wat betreft de vergelijking met de wet van 22.12.1999; deze wet was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van 9bis van de wet van 1980.

Betrokkenen verwijzen eveneens naar het feit dat hun kinderen hier verblijven. Echter beschikken hun kinderen niet over verblijfsrecht en dienen zij hun ouders naar het land van herkomst te volgen. Ook het feit dat zij hier naar school gaan kan niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden. Betrokkenen tonen namelijk niet aan dat hun kinderen in het land van herkomst niet naar school kunnen gaan. Evenmin tonen zij aan dat hun kinderen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeven die niet in het land van herkomst te verkrijgen is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om hun ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Verder verklaren betrokkenen dat een terugleiding naar de grens onmenselijk zou zijn en niet in verhouding zou staan met het doel dat men wil bereiken. Zij beweren eveneens dat een gedwongen terugkeer voor hen een trauma zou betekenen. Hierbij dient te worden opgemerkt dat het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hebben om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij dienen alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienen zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven.

Betrokkenen stellen eveneens dat het onmogelijk en werkelijk onverantwoord zou zijn om de aanvraag vanuit hun land van herkomst in te dienen. Zij stellen dat een terugkeer wegens praktische, financiële en psychologische motieven bijzonder moeilijk zou zijn. Zij beweren dat zij onbemiddeld zouden zijn, waardoor het praktisch niet haalbaar zou zijn om naar hun land van herkomst terug te keren. Echter verzuimen zij het om bewijzen voor te leggen die deze loutere bewering kunnen staven. Bovendien staat het betrokkenen vrij om een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis.”

2. Onderzoek van het beroep

1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 9bis en 62 van de wet van 15/12/1980 (Vreemdelingenwet), van artikels 1em4 van Wet van 29/7/1991inzake de uitdrukkelijke motiveringsplicht, de materiële motiveringsplicht, de beginselen van behoorlijk bestuur en inzonderheid het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, de manifeste appreciatiefout

Eerste onderdeel

Doordat de bestreden beslissing een essentieel element miskent, namelijk het feit dat verzoekers kunnen bogen op een wettig verblijf van bijna 4 jaar (22/02/2010 – 29/11/2013) waarbij zij onder AI stonden;

Doordat de bestreden beslissing immers minstens verwarring zaait waar zij enerzijds hieromtrent voorhoudt dat “het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard werd en in behandeling is.”

Dat het feit dat zij daarnaast ook in andere zin spreekt over het “regelmatig verblijf”, geen afbreuk doet aan de verwarring en de vaststelling dat het bestuur klaarblijkelijk geen duidelijk standpunt kan innemen omtrent de status van het verblijf.

Dat zij onduidelijkheid laat bestaan over de aard van dit verblijf en aldus niet toelaat te controleren op welke motieven zij precies tot haar beslissing is gekomen.

Terwijl dit uiteraard een foute stelling is, nu ook het attest van immatriculatie wel degelijk een geldige verblijfstitel is, die weliswaar een tijdelijk verblijf dekt, dat verlengd wordt, het eerste jaar om de drie maanden en vervolgens van maand tot maand, tot er een beslissing wordt genomen ten gronde.

Tweede onderdeel

Doordat de bestreden beslissing hoe dan ook geen standpunt inneemt met betrekking tot het bestaan van buitengewone omstandigheden na een wettig verblijf van bijna 4 jaar – met kinderen; dat zij enkel een opsomming geeft van de verschillende procedures en besluit “Betrokkene wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de procedures en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. “

Dat de bestreden beslissing aldus niet het bestaan van buitengewone omstandigheden evalueert, doch de gegrondheid van de aanvraag omtrent -de machtiging tot verblijf- afwijst ogv de redenering dat alle procedures tijdelijk waren en geen recht op verblijf geven.

Terwijl het verzoekers er echter om te doen was te doen aanvaarden dat een lang –wettig- verblijf, buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken.

Terwijl het feit dat daaraan nog wordt toegevoegd :

De bewering dat de verplichting om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen niet proportioneel zou zijn met het doel, kan bijgevolg niet weerhouden worden

Weliswaar een verwijzing inhoudt naar de evaluatie van buitengewone omstandigheden doch uitgaat van verkeerde premissen, die zoals aangetoond de gegrondheid betreffen; dat ook aan dit motief minstens een onduidelijke evaluatie van het verblijf ten grondslag ligt en dat de motivering niet antwoordt op het argument van verzoekers dat wel duidelijk was en dat als volgt werd verwoordt in het schrijven van 27/1/2014 :

In casu waren betrokkenen bovendien in wettig verblijf op het ogenblik van de aanvraag, zodat zij uiteraard de aanvraag hier konden indienen; nu is daar na bijna vier jaar weliswaar een einde aan gekomen maar dit neemt niet weg dat dit wettig verblijf, van lange duur, met de kinderen, door het verloop zelf ervan, een terugkeer bijzonder moeilijk maakt en een radicale ommakeer in het leven van vier mensen zal veroorzaken, die niet proportioneel is aan het doel, temeer daar ten gronde vaststaande elementen van integratie en duurzame sociale bindingen werden aangetoond.

Terwijl de stelling dat “De bewering dat de verplichting om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen niet proportioneel zou zijn met het doel, kan bijgevolg niet weerhouden worden” hier geen antwoord op biedt maar enkel een onlogische redenering is die voortgaat op de stelling dat betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Terwijl deze motieven manifest naast de kwestie antwoorden...

Terwijl deze motieven totaal voorbijgaan aan de essentie van de regularisatie van het verblijf, dit is in casu , en op grond van een jarenlang beleid, het verblijf toe te staan aan mensen die hier al jarenlang verblijven met hun kinderen (gegrondheid) en te accepteren dat zij niet meer terug naar het land van herkomst moeten gaan om de aanvraag in te dienen (ontvankelijkheid).

Terwijl minstens vaststaat dat deze motivering niet op een afdoende en duidelijke manier antwoordt op de expliciet als buitengewone omstandigheden ingeroepen argumenten inzake een langdurig wettig verblijf met integratie

Derde onderdeel

Doordat de bestreden beslissing ook totaal niet pertinent antwoordt op het argument van verzoekers zoals aangehaald in hun brief dd 21/1/2014 met betrekking tot het bestaan van buitengewone omstandigheden;

Dat zij immers – opnieuw- in eerste instantie hierop ingaat vanuit het onderzoek van de gegrondheid en daar dan weer kort een besluit aanhangen dat dit geen buitengewone omstandigheden zijn maar geen antwoordt biedt op het standpunt van verzoekers waar zij

Terwijl verzoekers immers stelden dat :

Dat hierbij ook rekening moet gehouden worden met de jarenlange praktijk inzake regularisatie ogv artikel 9 bis (oud artikel 9 .3) die immers heeft uitgewezen dat buitengewone omstandigheden vermoed werden/worden aanwezig te zijn waar het bestuur immers in een aantal “humanitaire situaties” en bij langdurige asielpcedures regulariseert zonder dat men nog het bestaan van die buitengewone omstandigheden moet aantonen; dit komt er dan ook op neer dat deze elementen precies inhoudelijk vorm geven aan het begrip “buitengewone omstandigheden”.

Terwijl verzoekers verwijzen naar een algemene praktijk van het bestuur, die meermaals in omzendbrieven en zelfs in een wet (22.2.1999) en een instructie (19.7. 2009) werd bevestigd en die een algemene draagwijdte heeft;

Terwijl het precies gaat om elementen die niet individueel dienen onderzocht te worden maar waarbij gerefereerd wordt naar een praktijk van het bestuur inzake regularisaties;

Terwijl het bestuur aldus met betrekking tot dit argument althans, onterecht opmerkt dat elke dossier individueel onderzocht wordt,

Terwijl ook de opmerking dat verzoekers moeten aantonen hoe hun situatie vergelijkbaar is met die andere dossiers niet aan de orde is aangezien zij reeds hebben aangevoerd op welke basis hun dossier vergelijkbaar is, namelijk de lange duur van het verblijf én de integratie, met kinderen.

Terwijl tenslotte de opmerking dat het feit dat andere vreemdelingen een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten niet ipso facto de regularisatie voor de betrokkenen met zich brengt, raakt dan ook kant noch wal en is opnieuw totaal naast de kwestie;

Terwijl vaststaat dat het bestuur er niet in slaagt om een redelijk verantwoord en logisch antwoord te bieden op het feit dat verzoekers de lange duur van hun verblijf met integratie en schoolgaande kinderen inroepen als elementen die een terugkeer naar het land zéér moeilijk maken én het feit dat dit impliciet erkend werd door het bestuur dat een jarenlange praktijk heeft, meermaals neergelegd in documenten, om in die gevallen te regulariseren, en aldus minstens impliciet te erkennen dat die elementen –eveneens- buitengewone omstandigheden uitmaken (alsook redenen ten gronde)

Vierde onderdeel

Doordat de bestreden beslissing stelt dat de lange duur van verblijf (wettig of niet ?) en de integratie geen buitengewone omstandigheden uitmaken, aangezien de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden;

Terwijl –zoals hierboven reeds werd aangehaald- de jarenlange praktijk inzake regularisatie ogv artikel 9 bis heeft uitgewezen dat verwerende partij zelf vermoed dat buitengewone omstandigheden geacht worden aanwezig te zijn waar zij immers in een aantal “humanitaire situaties” en bij langdurige asielprocedures regulariseert zonder dat men nog het bestaan van die buitengewone omstandigheden moet aantonen; dit wil in feite zeggen dat deze elementen, waarvan verwerende partij thans aangeeft dat zij “ten gronde” kunnen onderzocht worden conform artikel 9.2, precies inhoudelijk vorm geven aan het begrip “buitengewone omstandigheden”.

Indien men dit niet zou afleiden uit het feit dat in langdurige asielprocedures en diverse humanitaire situaties geregulariseerd wordt, dan zou het betekenen dat men in die gevallen de vereiste van buitengewone omstandigheden laat vallen - quod non; Deze regularisaties zijn immers manifest gebaseerd op artikel 9bis van de Vw. en de lange duur van wettig verblijf en integratie/humanitaire situaties zijn precies de invulling van buitengewone omstandigheden;

Terwijl immers al geoordeeld werd dat motieven die aangehaald worden als buitengewone omstandigheden eveneens geldig kunnen zijn ten gronde en vice versa én deze twee soorten motieven dus door elkaar kunnen lopen.

Vierde onderdeel

Doordat de bestreden beslissing stelt dat het feit dat de kinderen hier naar school gaan geen buitengewone omstandigheden zijn, - omdat verzoekers niet aantonen dat er geen scholing in het land van herkomst kan verkregen worden...

Terwijl deze beoordeling manifest niet plaats kan vinden in het kader van het beantwoorden van het al dan niet voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

Terwijl verzoekers immers niet willen , laat staan moeten, bewijzen dat scholing niet in het land van herkomst kan bekomen worden, doch dat zij argumenten hebben aangehaald om aan te tonen dat het afbreken van de scholing in België – om terug te keren naar het herkomstland en aldaar het visum aan te vragen- bijzonder moeilijk is;

Dat er dus een manifeste beoordelingsfout aan de orde is wanneer het bestuur het probleem beperkt tot het al dan niet voorhanden zijn van scholing in het land van herkomst.

Terwijl het immers voor zich spreekt dat kinderen die vier jaar lang naar school gaan (basisschool) niet zomaar -zonder verlies van maanden of jaren- kunnen aanpakken bij het onderwijs in hun land van oorsprong, waarvan zij die taal meestal niet meer spreken, laat staan schrijven (verschillend alfabet) of onvoldoende, -mede gelet op het belang van taal in België,

Terwijl op basis van dit middel ten genoegte van recht vaststaat dat de motivering gebrekkig is en niet adequaat; dat het bestuur niet zorgvuldig is omgegaan met de beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden;

Daarom moet de bestreden beslissing vernietigd worden.”

2.2. De artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat in de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, namelijk dat de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij hun aanvraag om verblijfsmachtiging niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de inhoud de verzoekers toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De verzoekers tonen bijgevolg niet aan op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door artikel 1 tot 4 van de voormelde wet van 29 juli 1991.

De Raad merkt op dat de verzoekers de bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren en bijgevolg dient het middel enkel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringplicht en de zorgvuldigheidsplicht worden onderzocht in het licht van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet dat eveneens geschonden wordt geacht en luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot verblijf gemachtigd te worden indien bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit hun land van herkomst kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

Verzoekers voeren *in concreto* aan dat zij in het bezit gesteld werden van een attest van immatriculatie, zodat zij wel degelijk beschikten over een geldige verblijfstitel.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij het indienen van de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet op 18 januari 2013 nog in het bezit waren van een attest van immatriculatie. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat de gemachtigde op 29 november 2013 aan de gemeente de opdracht gaf om het attest van immatriculatie in te trekken, samen met de beslissing van 29 november 2013, waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

Bij het nemen van de bestreden beslissing op 22 mei 2014 waren verzoekers dus niet langer in het bezit van een attest van immatriculatie, zoals in de bestreden beslissing wordt vastgesteld. In die zin kon het in het bezit zijn van een attest van immatriculatie door de gemachtigde op goede gronden dan ook niet langer worden weerhouden als buitengewone omstandigheid. Daarbij moet worden benadrukt dat artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet geen afbreuk doet aan de bevoegdheid van het bestuur om het al dan niet vervuld zijn van de buitengewone omstandigheden te beoordelen op het ogenblik van het nemen van de beslissing (RvS 26 februari 2009, nr. 4.069 (c)).

Het motief is voldoende duidelijk zodat verzoekers niet kunnen bijgetreden worden waar zij aanvoeren dat de verwerende partij "verwarring" zou hebben gezaaid. Het eerste onderdeel is ongegrond.

In het tweede onderdeel voeren verzoekers aan dat in de bestreden beslissing geen standpunt werd ingenomen met betrekking tot het feit dat zij bijna vier jaar wettig met hun kinderen in België verbleven. Verzoekers kunnen evenwel niet worden bijgetreden. Vooreerst beperkt de verwerende partij zich niet tot het opsommen van de verschillende procedures, doch gaat zij na welke procedures werden doorlopen en stelt zij vast dat, nadat de asielpcedure werd doorlopen van 22 februari 2010 tot 11 augustus 2011, verzoekers op 25 juni 2010 en 7 september 2011 de aanvragen om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet indienden, die telkenmale leiden tot de afgifte van een attest van immatriculatie. Het is met betrekking tot deze periode dat de verwerende partij erop wijst dat verzoekers wisten dat deze procedures slechts aanleiding kan geven tot een precair verblijf en dat bij een negatieve beslissing zij het land dienden te verlaten. Hiermee is wel degelijk geantwoord op het argument van verzoekers dat zij omwille van verschillende procedures reeds geruime tijd op het grondgebied verbleven. De motivering gaat vervolgens verder, vermits ook de aangevoerde integratie wordt beantwoord, evenals het ingeroepen gezinsleven, het feit dat de kinderen naar school gaan en de verwijzingen naar het bestaan van andere regularisatieprocedures en criteria.

In de mate verzoekers aanvoeren dat het feit dat zij over een (precaire) verblijfstitel beschikten op het ogenblik van het indienen van de aanvraag, merkt de Raad op dat de buitengewone omstandigheden moeten worden beoordeeld op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (RvS 26 februari 2009, nr. 4.069) Verzoekers tonen niet aan dat het onredelijk zou zijn te oordelen dat de ingediende procedures op grond van artikel 9*ter* en de asielaanvraag, die op het moment van de

bestreden beslissing waren afgesloten, hen thans zouden verhinderen om een aanvraag in te dienen in een land van herkomst.

Waar verzoekers aanvoeren dat het lange verblijf wel degelijk als buitengewone omstandigheid diende te worden aanvaard, merkt de Raad op dat aan de toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet geen criteria zijn verbonden die voorzien in een vrijstelling van de in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet voorziene voorwaarde om buitengewone omstandigheden aan te tonen die niet toelaten om de aanvraag om verblijfsmachtiging in het land van herkomst in te dienen (zie vaste rechtspraak RvS, nr. 198.769 van 9 december 2009 en nr. 215.571 van 5 oktober 2011). Verzoekers zijn het dan wel niet eens met het oordeel dat de verplichting om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen niet disproportioneel zou zijn, doch tonen daarmee niet aan dat in de bestreden beslissing ten onrechte werd geoordeeld dat het feit dat verzoekers gedurende verschillende jaren verblijfsprocedures doorliepen en de hieraan verbonden integratie-elementen door de verwerende partij ten onrechte niet werden aangenomen als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Het tweede onderdeel is ongegrond.

Waar verzoekers in het derde onderdeel aanvoeren dat in een brief van 21 september 2014 werd gewezen op een administratieve praktijk waaruit moet blijken dat langdurige verblijfsprocedures wel degelijk in aanmerking werden genomen voor regularisatiebeslissingen, wordt daarmee niet aangetoond dat de verwerende partij artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet heeft toegepast op een onjuiste of kennelijk onredelijke wijze. Het feit dat verzoekers aan de verwerende partij een brief hebben gericht met het verzoek om artikel 9*bis* op een bepaalde wijze te interpreteren, doet daar geen afbreuk aan. Het antwoord van de verwerende partij, dat inhoudt dat elk dossier individueel wordt onderzocht, is wel degelijk pertinent. Het feit dat verzoekers het daar niet mee eens zijn, doet geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing werd er ook op gewezen dat de wet van 22 december 1999 een unieke operatie was en dat de motieven ervan niet meer van toepassing zijn. In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, werd er wel degelijk geantwoord in de beslissing op de door hen aangehaalde "*vorige procedures*".

Ook in het vierde onderdeel herhalen verzoekers het standpunt dat volgens hen de lange verblijfsduur wel degelijk buitengewone omstandigheden dienen te zijn.

Waar verzoekers in het vijfde onderdeel tenslotte wijzen op het element van hun schoolgaande kinderen, werd in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd dat verzoekers niet hebben aangetoond dat een scholing niet verkregen kan worden in het land van herkomst. Door voor te houden dat de kinderen een schooljaar kunnen verliezen aangezien zij de taal in het land van herkomst mogelijk niet machtig zijn, werpen verzoekers louter een hypothese op. Verzoekers hebben overigens in hun aanvraag om verblijfsmachtiging nooit aangevoerd dat de kinderen hun moedertaal niet meer zouden spreken, zodat het hier gaat om een nieuw element dat niet eerder werd aangevoerd.

Het enige middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT